

СПОМЕНЪ

Навѣнъ зимата прѣскаше бѣли пухчета и се смѣеше. Весело ѝ бѣше. Весело бѣше и на насъ децата. Смѣхотѣ звѣнтѣха заедно съ сребърнитѣ звѣнчета на зимата. Бѣлиятъ снѣженъ прахъ пълнѣше устата ни и се топѣше.

Бѣше смѣшно, много смѣшно. Звѣнецътъ изби. Като роякъ врабчета нахълтахме въ стаята, всички побѣлѣло отъ снѣгъ. Боричканията продължаваха още. Нѣкой извика:

— Учителката иде, учителката иде!

Нѣколко чифта ржце и крачка се преплетоха Учителката влѣзе. Едно тихо бръмчене, като въ пчеленъ кошерь се понесе:

— Геси ни „Свѣтулка“, „Свѣтулка“!

Многѣ очички блеснаха отъ радостъ. Радвахъ се и азъ. Всѣкога, когато ни донасяха книжкитѣ, радостъ нахлуваше въ душата ми.

Учителката ни раздаде книжкитѣ. Тѣ бѣха чисти, красиви и издаваха една чудна миризма на печатница, която миризма азъ много обичахъ тогава. На горната корица бѣше нарисованъ дѣдо Коледа, натоваренъ съ подаръци. Едно ангелче вървѣше предъ него, съ звѣнче въ ржка, и известяваше на заспалото селце, че идва дѣдо Коледа. А селцето, очудено се сепва и пита, кой звѣни.

Гледахъ картината и се готвѣхъ да скрия книжката въ чантата си. Другарката ми ме дръпна за ржката:

— Дай, да я видя.